

Hồi 112

Hạt Hè Chũ

C

ác cao thủ bốn đại môn phái nghe Thông Linh đạo trưởng nói như vậy ai nấy đều trầm nghĩ rằng :

“Trong cuộc đấu kiếm giữa cửu đại môn phái và Thiên Long Bang tại Đoạt Hồn Ải, nếu không nhờ tay hai hiệp nữ kia thì cửu đại môn phái dễ đâu gì thắng được Thiên Long Bang. Nay ba cuốn kỳ thư lại lọt vào tay Thiên Long Bang thật là một điều đáng lo ngại.”

Nghĩ đến đây ai nấy đều lạnh mình.

Bạch Vân Phi nói :

- Các người khỏi phải lo ngại về ba cuốn kỳ thư đó. Tuy họ đã đoạt được, nhưng tôi lại có phương pháp lấy về. Mong các người trở về báo cho năm đại môn phái kia biết để họ khỏi vì ba cuốn kỳ thư kia mà lo lắng.

Hạ Vân Phong nói :

- Dù cho ba cuốn kỳ thư kia là của các người đi nữa, mà nay đã rơi vào tay Thiên Long Bang, thì ai cũng có quyền tranh đoạt cả. Huống chi ba cuốn sách ấy thật ra cũng không phải của các người kia mà ?

Lam Hải Bình “hừ” một tiếng nói :

- Các người liệu có thể tiếp với ta một chưởng không đã, rồi hãy nghĩ đến việc chiếm đoạt ba cuốn kỳ thư.

Trước câu nói thách đố của Lam Hải Bình, các cao thủ tức giận tái mặt, muốn nhảy tới phát chưởng ngay vào mặt lão, nhưng vì sợ công lực quá mạnh của lão, nên đành cắn răng chịu vậy.

Duy chỉ có Đằng Lôi tánh tình nóng nảy không chịu được, đứng phắt dậy cười hô hô nói :

- Nếu Lam huynh muốn so tài cao thấp, lão phu sẵn sàng tuân theo ý muốn của Lam huynh vậy !

Vừa dứt lời, lão để chưởng trước ngực thủ thế toan ra tay.

Bỗng một bóng người từ sau lướt tới đứng trước Lam Hải Bình nói :

- Xin sư phụ chớ có nhọc tâm, nếu những người tại trận này muốn so tài cao thấp thì Bạch Vân Phi này sẽ đảm đương tất cả.

Dứt lời nàng quay lại cười ha hả :

- Lâu nay văn bối đã có lòng hỗ trợ cho cửu đại môn phái mới thuyết phục Thiên Long Bang. Thật vậy trong trận Đoạt Hồn Ải, nếu tôi không chạy đến cứu kịp thì làm gì các người thoát khỏi được ? Chớ đừng nói đến chuyện thuyết phục Thiên Long Bang!

Các võ lâm cao thủ nghe nàng nói chí lý thì ai nấy không còn biết phải ăn nói làm sao được nữa !

Lam Tiểu Diệp bước tới nói :

- Việc đã hiển nhiên như vậy, chúng ta thông cảm nhau như thế cũng đủ rồi, xin các vị tiền bối giải tán gấp là tốt hơn.

Trong không khí khó chịu bỗng nghe lời đề nghị giải tán ai cũng đồng tình, Đỗ Duy Sinh liền nói :

- Chúng ta đi thôi !

Vừa dứt lời đã bay vụt ra ngoài bảy tám trượng và tất cả cũng đều tiếp tục phi thân. Chỉ trong chớp mắt họ đã đi hết.

Lam Hải Bình vẫn đứng sững như suy nghĩ việc gì xa xôi không cử động. Thấy thế Bạch Vân Phi từ từ bước tới khẽ nói :

- Sư phụ ! Chớ bận tâm nữa ! Xin mời sư phụ về gấp.

Lam Hải Bình vội nói :

- Thôi ! Chúng ta về !

Dứt lời Lam Hải Bình phi thân đi trước. Bạch Vân Phi, Lam Hải Bình, Lý Thanh Loan và Mã Quân Vũ nối gót theo sau, cũng trở về Thiên Cơ Thạch Phủ.

oOo

Trong mười năm trời đằng đằng tại Kim Bắc, Tô Bằng Hải là một tay giang hồ khét tiếng đã dày công tổ chức nên Thiên Long Bang. Các cao thủ võ lâm theo phục tùng nườm nượp.

Nhưng chỉ trong phút chốc đã bị phá vỡ tan tành. Sau cuộc đấu kiếm tại Đoạt Hồn Ải, Tô Bằng Hải trở về buồn rầu định an cư tại chốn rừng sâu, không còn muốn tranh hùng trong chốn giang hồ nữa.

Ngờ đâu, trời xanh không phụ chí gian hùng của hắn, khiến Tô Bằng Hải cùng con là Tô Hùng đoạt được ba cuốn kỳ thư chạy về Kim Bắc.

Tô Bằng Hải quyết nuôi chí phục hồi, chiêu tập lại anh hùng. Ngày đêm Tô Bằng Hải cùng Ngũ Kỳ phân cuộc chủ nghiên cứu những võ công được ghi chép trong Quy Nguyên Mật Tập.

Người như Tô Bằng Hải, một tay hào hùng lỗi lạc đã đủ sức cầm đầu tổ chức Thiên Long Bang trong mười năm trước. Thì nay việc khôi phục lại không phải là chuyện khó.

Chỉ trong thời gian sáu tháng, Thiên Long Bang đã hồi phục như xưa.

Bỗng một ngày kia, Tô Bằng Hải đang tập luyện cùng các vị phân cuộc chủ, chợt nghe đâu đây có tiếng hạc gáy. Mọi người dừng tay lại biến sắc.

Tô Bằng Hải cười ha hả nói :

- Đúng là mấy con nhỏ lại đến đây tìm ba cuốn kỳ thư rồi !

Dứt lời Tô Bằng Hải liền nhảy phóc ra ngoài trước cửa. Chỉ thấy con hạc đang bay lượn trên không gian, và mấy bóng người từ xa lẹ làng lướt tới. Người đi trước chính là Bạch Vân Phi rồi đến Lý Thanh Loan, Lam Tiểu Diệp theo sau có bốn tỷ nữ, Phàn Tú Vỹ và Trần Bảo.

Tô Bằng Hải trợn mắt ngó gườm gườm.

Bạch Vân Phi nghiêng mình chào Tô Bằng Hải rồi lễ phép nói :

- Tô Bang Chủ vẫn mạnh giỏi chứ ?

Tô Bằng Hải cười đáp lễ nói :

- Mấy vị cô nương đến đây có phải vì ba cuốn Quy Nguyên Mật Tập đó chẳng ?

Bạch Vân Phi chưa kịp mở miệng thì Lam Tiểu Diệp đã nói :

- Tô tiên bối đã biết vậy sao không mau mau giao lại ba cuốn kỳ thư, hay muốn để chúng tôi ra tay ?

Tô Bằng Hải nghiêng răng trợn mắt rồi lại cười hô hô nói :

- Cô nương muốn lấy lại ba cuốn kỳ thư sao ?

- Đúng !

- Có thật thế không ?

- Sao không thật ?

- Cô nương muốn lấy lại ba cuốn kỳ thư cũng không khó nhưng phải tiếp lấy một gậy của lão phu xem thử !

Lam Tiểu Diệp nói :

- Thần công Cán Nguyên Chỉ của người có ra trò trống gì ! Chẳng lẽ người quên mất bài học ở Đoạt Hồn Ải rồi sao ?

Bị chạm lòng tự ái, Tô Bằng Hải rút Long Đầu Trượng toan nhảy ra đánh trước bồng Vương Hàn Tương nhảy ra nói :

- Tô Bang Chủ ! Khoan ra tay, để thuộc hạ đấu với cô ta vài chiêu xem thử.

Lam Tiểu Diệp nhìn Vương Hàn Tương một cái rồi phóng tới đánh ra một chưởng. Vương Hàn Tương thấy nàng phóng tới bèn lui lại hai bước.

Lam Tiểu Diệp lạnh lùng nói :

- Người muốn chạy sao ?

Nàng đẩy lẹ cánh tay, tức thì một luồng tiềm lực ào tới. Bất giác Vương Hàn Tương giật mình. Nhanh như chớp Lam Tiểu Diệp lao mình qua lại tát vào hai má Vương Hàn Tương vang lên hai tiếng bưng bưng điếc con ráy. Vương Hàn Tương bị ăn hai bạt tay rướm máu, mặt mày đỏ gấc như say rượu.

Lúc đó Diệp Vinh Thanh đã nhảy ra quét tới một chiêu Thúc Ba Du Long phóng ra một ngọn đao rồi hét lớn :

- Coi chừng !

Lam Tiểu Diệp liền cúi mình nhường qua thế đao đó rồi lẹ làng phóng tới trước mặt Diệp Vinh Thanh quát ngọc chưởng vào mặt. Nàng cười khúc khích nói :

- Người này có chút khí độ anh hùng nên ta chỉ đánh một bạt tay thôi.

Diệp Vinh Thanh “hừ” một tiếng rồi nhổ ra một miệng máu, văng ra hai chiếc răng, vôi vã nhảy ra sau lưng Mạc Luân đứng.

Lam Tiểu Diệp thừa thế áp tới, Mạc Luân liền ám vận Ngũ Độc Chưởng từ xa đánh tới. Lam Tiểu Diệp vội dừng lại dùng tay trái đánh xéo qua đón lấy chưởng lực của Mạc Luân đồng thời dùng chân quất bổng lên một cước.

Người ta thấy Mạc Luân nhảy dựng lên rồi rơi xuống đất. Lúc đó Lam Tiểu Diệp đã đứng trước mặt lệ làng đánh ra hai bạt tai chí mạng, làm cho Mạc Luân lắc lư đứng không vững.

Tô Bằng Hải đứng ngoài thấy sức lạnh lẽo nhẹ nhàng của Lam Tiểu Diệp cũng ê mình, nếu không nhảy vào cũng kỳ, bằng vô tham dự rủi bị vài bạt tai như ba vị kia thì xấu hổ biết bao.

Nghĩ vậy Tô Bằng Hải vẫn đứng tần ngần không nhúc nhích.

Lam Tiểu Diệp quay lại nói với Bạch Vân Phi :

- Đại tỷ tỷ, muội muốn giết hết chúng nó đi khỏi mang họa về sau.

Bạch Vân Phi gật đầu nói :

- Phải ! Giết năm người để cứu muôn mạng là việc nên làm.

Dứt lời, nàng phất tay trái rồi bước tới trước.

Tô Bằng Hải thấy Lam Tiểu Diệp và Bạch Vân Phi ép tới một lượt liền ngẩng mặt lên hét lớn một tiếng rồi quất Long Đầu Trượng vung tới.

Cao thủ trong Thiên Long Bang thấy vậy cũng chia ra làm năm hàng bao vây.

Lam Tiểu Diệp quát lớn rồi bước tới bửa một chưởng, bỗng một tiếng rú vang, hai đại hán ở trước văng bổng lên không rồi rớt xuống đất chết tươi.

Vương Hàn Tương la lớn :

- Các cao thủ, mau mau sắp ra năm phương vị mà cự địch.

Hiệu lệnh vừa ban bố, các cao thủ trong Thiên Long Bang mỗi người lấy ra một vuông vải màu đội lên đầu.

Bạch Vân Phi thấy màu vải ngũ sắc ám hợp với màu ngũ kỳ liền nói với Lam Tiểu Diệp :

- Diệp muội ! Hãy khoan, cứ để chúng sắp xong năm phương vị rồi ta sẽ ra tay cũng chẳng muộn.

Lam Tiểu Diệp gật đầu đứng im lặng.

Chỉ trong chốc lát trận thức đã sắp thành.

Bạch Vân Phi khẽ nói với Trần Bảo và Phàn Tú Vỹ :

- Các người theo Lam cô nương mà phá trận còn Tô Bằng Hải để tôi đối phó.

Nàng lắc mình bay thẳng tới trước Tô Bằng Hải.

Mỗi phân cuộc chủ lãnh một đội cờ điều khiển thành Ngũ Phương Trận, chính giữa có Tô Bằng Hải tiếp ứng.

Lam Tiểu Diệp thấy Bạch Vân Phi bay tới giữa trận, nàng liền căn dặn bốn tỷ nữ, Phàn Tú Vỹ, Lý Thanh Loan và Trần Bảo sắp thành Thiên Cang Thất Tinh còn nàng điều

kiến phá trận, đồng thời ra tay tác chiến. Trong chốc lát bảy người đã vào vị trí của mình sắp thành Thiên Cang Bắc Đẩu.

Lam Tiểu Diệp trình trọng tuyên bố :

- Các người cần phải bám sát vị trí của mình mà tùy cơ ứng biến, phải tấn thoái nhịp nhàng, ứng phó mau lẹ. Trận này biến hóa tinh vi, các người chớ khinh thường trận thức Thiên Cang Thất Tinh. Cần phải nghiêm chỉnh trật tự, bám sát ngũ kỳ thì phá tan Ngũ Phương Trận dễ như chơi.

Phàn Tú Vỹ nói :

- Xin Lam cô nương cứ yên tâm !

Lam Tiểu Diệp cười một cái rồi từ từ đi tới trước trận thế, vận khí chuẩn bị chiến đấu.

Lúc đó Bạch Vân Phi và Tô Bằng Hải đã ra chiêu đánh vù. Ngũ Phương Trận cũng đã bắt đầu phát động. Từng làn sóng công tới Lam Tiểu Diệp một cách mãnh liệt, tấn thối nhịp nhàng.

Lam Tiểu Diệp để cho Thiên Cang Thất Tinh Trận được thuận thực mới dám phản công. Bước đầu nàng chỉ thủ thế cầm cự mà thôi.

Qua một lúc thì bảy người đã có kinh nghiệm, tấn thoái nhịp nhàng và lanh lẹ, có thể tự đối phó với ba cang thức mạnh mẽ của Thiên Long Bang.

Thấy vậy Lam Tiểu Diệp gậy lên ba tiếng đàn. Tuy ba tiếng đàn đơn giản nhưng chứa đầy sát cơ.

Vương Hàn Tương nhảy tới nói với Mạc Luân :

- Võ công con nhỏ này giỏi lắm và hiểu tất cả sự biến hóa của trận thức. Mạc huynh nên dùng độc châm ám trung mà đánh, may ra mới có thể thành công được.

Dứt lời nhảy về vị trí của mình, điều khiển tiến thoái và tuyển lựa các cao thủ chuyên môn ám khí lập thành một đội riêng để thực hiện âm mưu ấy.

Trận đấu vừa bắt đầu ác liệt. Lam Tiểu Diệp xông thẳng tới. Ngọc chuông bay lộn không ngớt. Chỉ trong chốc lát đã bị nàng điểm qua ngã tiếp hai mươi mấy người.

Vương Hàn Tương thấy vậy liền phát cây quạt một cái rồi tập trung các cao thủ ám khí lại một bên và vươn tay đánh ám khí tới.

Chỉ trong chốc lát nào là : phi đao, tên nhọn, độc châm bay ra tới tấp như gieo mạ công tới Lam Tiểu Diệp.

Bỗng nghe Lam Tiểu Diệp quát lớn rồi đánh ngọc chuông vào những ám khí kia. Bị một sức mạnh dị thường, tất cả ám khí đều văng ra ngoài cả.

Lúc đó Mạc Luân đã móc độc châm ra rồi nhưng vì thấy thủ pháp của nàng thần thông quá nên không dám đánh.

Lam Tiểu Diệp đánh rơi ám khí rồi thừa thế nhảy vào giữa trận vung hai cánh tay vùn vụt chỉ chốc lát đã điểm ngã hai mươi mấy người nữa.

Lúc bấy giờ Ngũ Phương Trận đã bị giảm nhân lực cho nên uy thế cũng yếu dần. Còn Tô Bằng Hải bị Bạch Vân Phi bám sát đánh không rời nửa bước nên cũng mệt nhừ, chỉ lo cho bản thân không còn tiếp ứng cho ai nữa.

Trong tình thế cực kỳ khẩn trương này chỉ còn có nước liều mạng, nên Diệp Vinh Thanh, Vương Hàn Tương và Mạc Luân chia làm ba mặt xông tới.

Lam Tiểu Diệp nói :

- Tốt lắm ! Tôi tưởng ba người trốn mãi không ra mặt chứ !

Nàng nhảy lên tấn công tới Vương Hàn Tương.

Vương Hàn Tương vội vận tiếp công lực ám trung đánh ra một quạt Phong Diên Bích Ngộ. Chiêu này phát ra một hào quang bao vây thân mình để hộ vệ.

Lam Tiểu Diệp cười khinh bỉ rồi xông thẳng vào trong ảnh quạt đó.

Vương Hàn Tương hét lên một tiếng rồi điểm quạt công tới yếu huyệt Huyền Cơ của Lam Tiểu Diệp.

Thấy quạt xếp đó gần điểm trúng yếu huyệt, Lam Tiểu Diệp lách mình qua một cái là hụt ngay. Bỗng Lam Tiểu Diệp đã lòn ra sau Vương Hàn Tương rồi.

Ba người quyết lướt tới đánh một điểm đích là Lam Tiểu Diệp, chẳng ngờ nàng đã lòn ra sau một cách lanh lẹ khiến ba người lỡ trốn đánh vào nhau.

Mạc Luân và Diệp Vinh Thanh vận dụng công lực giữ lại chỉ có Vương Hàn Tương vì quá trốn nên đánh ào tới, tống vào cả hai người. Diệp Vinh Thanh liền công ra một tiềm lực nghe ào ào và hét lớn :

- Vương phân cuộc chủ...

Vương Hàn Tương cứ tưởng Lam Tiểu Diệp đánh mình nên vừa quay lại vừa xòe quạt đánh ra chiêu Tiên Hạc Vương Cánh công thẳng tới Diệp Vinh Thanh.

Việc xảy ra bất ngờ, Diệp Vinh Thanh phải lùi lại mấy bước nhưng tránh không khỏi bị trúng vai trái, sâu ba tấc trông thấy cả xương, máu tươi trào ra ướt cả áo.

Mạc Luân vội nói :

- Diệp phân cuộc chủ! Mau mau điểm vào huyệt đạo, cùng ra tay khống chế Vương phân cuộc chủ ngay lập tức.

Diệp Vinh Thanh tuy rất đau nhức nhưng nghe Mạc Luân nói như vậy vội vã phong huyệt đạo lại rồi tung mình nhảy tới.

Nhưng lúc đó Vương Hàn Tương đã xông vào trong Ngũ Phương Trận đánh tiếp mấy quạt. Tức thì năm người trong Thiên Long Bang bị đánh thương.

Vương Hàn Tương là một đệ nhất phân cuộc chủ nên không ai dám đương cự, chỉ tránh né mà thôi. Bây giờ Ngũ Phương Trận bị hỗn loạn.

Lam Tiểu Diệp quát lớn rồi xông thẳng vào đám người phóng chưởng đánh không cái nào mà không trúng cả, nên chỉ trong chốc lát đã đánh thương trên mười mấy người nữa.

Lý Thanh Loan liền vung kiếm vượt qua vị trí Thiên Cang Thất Tinh mà tiến tới trước.

Lam Tiểu Diệp thấy thế hét lớn :

- Về vị trí cũ gấp !

Vừa dứt lời Lam Tiểu Diệp nhặt một thanh đao, vận đủ nội lực mà liệng ra thành một luồng ánh sáng trắng bắn nhanh trong đám người. Đao đi đến đâu thì máu phun đến đó, ngã rạp liên tiếp bảy tám người nữa.

Lưỡi đao kia chưa rơi xuống đất thì Lam Tiểu Diệp đã phóng thêm ngọn đao khác. Bỗng nghe một tiếng hét tức thì từ bên đối phương bắn ra hai trái Tử Mẫu Đả, phóng ngay Lam Tiểu Diệp.

“Keng.”

Tiếng kim sắt chạm nhau, Tử Mẫu Đả bị vỡ tan. Lưỡi đao của Lam Tiểu Diệp còn đủ sức bắn tới bọn Thiên Long Bang, hạ thêm vài người nữa.

Phá được Tử Mẫu Đả, nàng bèn đánh tạt qua Mạc Luân.

Bỗng bên kia Tô Bằng Hải ré lên một tiếng, thối lui bốn năm bước rồi té ngổ xuống đất vận khí điều dưỡng.

Bạch Vân Phi hít vào một hơi dài để vận thêm nội công. Nàng suy nghĩ :

“Không biết nên xử trí với hắn bằng cách nào ?”

Với võ nghệ cao cường của Bạch Vân Phi và Lam Tiểu Diệp, ai nấy đều rùng rợn dừng tay lại. Chỉ có Vương Hàn Tường và Mạc Luân còn đang đánh nhau.

Thì ra Vương Hàn Tường đã bị Lam Tiểu Diệp dùng Đại Ban Nhược Thần Công đánh trúng mà không hay nên trí óc bị mê man rối loạn không biết đâu là bạn đâu là thù, đến bây giờ vẫn còn đánh với Mạc Luân.

Tô Bằng Hải bị té ngổ dưới đất vẫn còn khoanh gối điều dưỡng.

Lý Thanh Loan để kiếm trước ngực nhìn xác chết đầy đất, lòng cảm thấy buồn hiu. Bỗng thấy Hồ Nam Bình thì mới hận thù sát phụ liền nổi lên tràn ngập lòng nàng.

Lý Thanh Loan liền quay kiếm lạng lẽ công thẳng tới.

Hồ Nam Bình bị nàng tấn công gấp rút nên phải liều mạng tử chiến. Lão ta hạ sát mình xuống quất ngang một chưởng, đánh thẳng đến yếu huyệt đơn điền của nàng.

Thanh Loan né qua, vung cây kiếm đâm lẹ tới Mạng Môn huyệt phía sau lưng Hồ Nam Bình.

Bị bất ngờ, Hồ Nam Bình bị mũi kiếm xuyên thủng Mạng Môn huyệt, nhào lặn chết tươi, máu tuôn như suối.

Lý Thanh Loan dơ cây kiếm trước mặt, nhìn dòng máu của Hồ Nam Bình dính trong mũi kiếm rồi cười ngây ngất. Tiếng cười mỗi lúc một tăng như điên dại rồi bỗng nấc đi như khóc nghẹn vậy. Khiến ai nấy đều ngạc nhiên nhìn sững nàng.

Mã Quân Vũ liền chạy bay tới kéo tay Lý Thanh Loan hỏi :

- Loan muội ! Việc gì vậy ?

Lý Thanh Loan trả lời cách mập mờ :

- Muội cũng chẳng hiểu tại sao. Có lẽ muội đã tự tay giết được kẻ thù nên vui quá đó thôi !

Lúc bấy giờ Tô Bằng Hải đã bình phục liền đứng dậy.

Bạch Vân Phi nói với Mã Quân Vũ :

- Ta giao vị Tô Bang Chủ này cho ngươi đó.

Chàng chưa kịp đáp thì Tô Bằng Hải đã bửa tới một gậy.

Mã Quân Vũ biết đường gậy quá nặng nên không dám đỡ, chàng nhún mình nhảy lui bảy tám bước. Tô Bằng Hải thừa thế nhảy tới quất ngang một gậy nữa. Chàng lách qua rồi trả lại hai nhát kiếm

Lúc ấy còn những tàn quân bổ tới bao vây.

Tô Bằng Hải quay đầu lại nói :

- Ta lấy tư cách Tô Bang Chủ tuyên bố giải tán Thiên Long Bang. Các vị cứ tự tiện đi đi.

Bổng Vương Hàn Tương từ sau nhảy tới cười khanh khách đánh ra mấy quạt. Hai tên đệ tử Thiên Long Bang bỏ mạng. Còn mấy người kia thấy lão không rõ bạn, thù liền kinh hãi bỏ chạy ra.

Vương Hàn Tương cười lớn và cười mãi không thôi, chạy chằng lên một đồi núi. Mạc Luân chạy theo hét lớn :

- Vương phân cuộc chủ ! Chạy đi đâu ?

Đệ tử trong Thiên Long Bang cùng nhau chấp tay thưa :

- Chúng tôi được Tô Bang Chủ bảo hộ, nguyện theo Tô Bang Chủ đánh đến cùng, dù chôn xác nơi đây cũng không ân hận.

Tô Bằng Hải nói :

- Võ công của các người chỉ có thế, nếu ở lại đây thì cũng chỉ chết oan, đâu có giúp được lão phu ? Không giải tán gấp còn chần chờ gì nữa ?

Trước lời nói đanh thép của Tô Bằng Hải, ai nấy đều đưa mắt nhìn Diệp Vinh Thanh, vì trong Ngũ Kỳ phân cuộc chủ chỉ còn Diệp Vinh Thanh ở lại mà thôi, nên họ muốn thăm dò ý kiến.

Diệp Vinh Thanh thấy tình thế như vậy liền la lớn :

- Tô Bang Chủ đã ra lệnh mà các người còn chần chờ gì nữa ?

Tất cả đều quỳ trước mặt Tô Bằng Hải bái một cái rồi mới đứng lên giải tán. Tô Bằng Hải thấy thế cũng sa sầm nét mặt.

Chỉ khi họ khuất dạng, Tô Bằng Hải quay lại nói lớn :

- Hai vị cô nương ! Nếu muốn lấy lại ba cuốn Quy Nguyên Mật Tập thì phải tử chiến với lão phu một phen mới được.

Mã Quân Vũ nói :

- Việc này do tôi gây nên thì ba cuốn kỳ thư đó cũng nên do tôi lấy lại.

Tô Bằng Hải cười lớn nói :

- Được !

Liền điểm thẳng vào ngực chàng một gậy.

Mã Quân Vũ liền lách mình tránh đi rồi mới quất kiếm trả lại. Trong chốc lát, ánh gậy ánh kiếm cuốn tròn nhau như rồng lộn.

Trong khi hai người đang đánh nhau kịch liệt, thì bên góc núi từ từ đi ra một trung niên phụ nhân mặc y phục màu tro, theo sau là một thiếu nữ khăn tro bao đầu, chân đi giày vải.

Thiếu nữ ấy bưng một chồng kinh sách mà từ từ vào trận.

Lúc này Mã Quân Vũ đang diễn ra mười ba chiêu tuyệt học trong Quy Nguyên Mật Tập ép Tô Bằng Hải lùi tiếp mấy bước, tay chân bối rối. Chàng đang định công thêm vài chiêu nữa để đánh bại Tô Bằng Hải thì đột nhiên nghe có tiếng cười dòn dã và lạnh lùng :

- Mã tướng công ! Xin tạm dừng tay !

Mã Quân Vũ thâu kiếm quay lại thì thấy một thiếu nữ mất cánh tay đang trừng trừng đôi mắt ngó chàng. Thiếu nữ này không phải Tô Phi Phụng thì còn là ai nữa ?

Chàng cảm thấy tâm can đau xót, bao nhiêu hào khí đều tiêu mất, bước lui ba bước.

Tô Bằng Hải quay lại ngó con gái mình một cái rồi lạnh lùng hỏi :

- Mi đến đây làm gì ?

Tô Phi Phụng đáp :

- Thân phụ là một anh hùng, võ công, mưu lược đều xuất chúng. Nếu không bận bịu trong vòng danh lợi của nhân tình thế thái thì...

Tô Bằng Hải hét lớn :

- Câm miệng ! Mi muốn dạy ta sao ?

Thấy Diệp Vinh Thanh còn đứng đó, Tô Bằng Hải than :

- Diệp phân cuộc chủ ! Sao còn không đi ?

Diệp Vinh Thanh lắc đầu cười lớn :

- Diệp Vinh Thanh này dẫu đến thác cũng không rời, Tô Bang Chủ khỏi phải nói nữa !

Tô Phi Phụng bước tới hai bước nói với Mã Quân Vũ :

- Tôi định thế mạng cho thân phụ tôi...

Chàng lui lại hai bước đáp :

- Nàng hãy khuyên lệnh tôn đi đi !

Tô Bằng Hải nghe vậy hét lớn :

- Lão phu đâu phải là kẻ sợ đao kiếm ? Chúng ta chưa chắc ai đã hơn ai mà !

Vừa dứt lời Tô Bằng Hải điểm đến ngực chàng một gậy.

--- oOo ---